

Olenko alkoholisti?

Julkaistu 27.4.2020

Rakastuin alkoholiin silloin joskus 15-vuotiaana kun ekat humalani join. Määrä oli 5 kolmoskaljaa ja sitä tuli paha olo ja oksentelua. Naaurin 17-vuotias "kaveri" haki ne väärenetyillä papereilla. Hän joi jo 17-vuotiaana 15 kaljan perjantaikännejä ja oli minulle vähän kuin mallina. Vaikkei hän silleen ystävä ollutkaan. Jonkun sortin jengipomo paremminkin. Ystäväni oli tämän sankarin 4 vuotta nuorempi pikkuveli. Ja ehkä hänen pyyntöjensä vuoksi sain nämä aloittelukaljani. Oksentelua tuli. Vanhemmille kotiin päästyäni selittelin että tuli äkillinen mahatauti. Norovirus tai joku muu pöpö.

En juurikaan käyttänyt alkoholia alaikäisenä koska ei ollut täysi-ikäisiä kavereita ja ujona poikana en uskaltanut yrittää sitä ostaa. Koti-olot olivat hyvät ja vanhemmat eivät juoneet. Kaiken kaikkiaan hyvät lähtökohdat. Suvussa isän puolella on alkoholisteja ja itsensä nuorella iällä hengiltä juoneita. Olen nyt 44-vuotias.

Täysi-ikäisenä alkoholista tuli minulle ongelma. Tahdoin menestyä elämässä ja hankin itselleni hyvän opiskelupaikan. Alkuun join vain silloin tällöin – esimerkiksi hyvän tenttisuorituksen jälkeen itseäni palkitakseni. Ja tenttiin pänntäsin tietysti lähes yötä päivää ja menestyin hyvin. Mutta jo ekana opiskeluvuonna huomasin että juon mielelläni yksin. Keväällä -95 opiskelijabileissä tuli eka kosketus tiukkaan 50 % viinaan ja sammuin baarin vessaan pöntön ääreen oksennusten yhteydessä. Heräsin sieltä valomerkin jälkeen kun siivoja tai poke hakkasi oveen. Muitakin sammumisia toki oli. Kerran opiskelijayksiössä heräsin herätyskellon kimeään ääneen ja sitä sammuttamaan mennessäni kompuroin tyhjiin kaljapulloihin (joita oli asunnon täydeltä) ja iskin silmäni suoraan pullon suuhun. Silmä turposi ja meni siniseksi molemmin puolin ylä- ja alaluomista, mutta mitään vaurota ei ihme kyllä tullut. Näytin vaan kuukauden ajan turpaani saaneelta. Näistä juomiseni aloittajaisista on kohta kulunut jo 25 vuotta.

Alkoholista tuli minulle paha ongelma 1999–2004. Join silloin suunnilleen päivittäin ja aamusta alkaen. Sitten ryhdistäydyin ja raitistuin AA:n ja intensiivisen psykoterapian avulla 11 vuodeksi. Terapia oli 3 kertaa viikossa 6 vuoden ajan. Alkuun kela-korvauksella ja myöhemmin omakustanteisena. Olin silloin täysin absolutisti ja nautin elämästä. Sain hyvän työpaikan ja tein jatko-opintoja ja väikkärinkin. Minusta tuli himoliikkuja ja kuntoilija. Juoksin puolimaratonit ja maastojuoksuja. Syömishäiriötäkin taisi olla kun alimmillaan painoin noin 50 kg ja tarkkailin syömisäni. Pituutta on 182 cm. Ajoin askeettisilla elämäntavoilla itseni hiukan piippuun. Kunnnes kesällä 2015 alkoholi astui uudelleen kuvioihin mukaan.

Ajattelin etten ehkä ole alkoholisti koska menestyn elämässä ja näytän nuorekkaalta. Käyttö ei karannut heti käsistä, mutta hiljalleen viinapiru valtasi kaiken ja viime vuoden ajan juominen on ollut päivittäistä. Juon väkeviä ja määrät voi hyvinkin olla litran verran suomiviinaa päivässä – tai enemmänkin jos aloitan heti aamusta. Noin 150 annosta viikossa menee reilusti jos putki on päällä. Tänään join sitten ekat kännini käsidesillä ja Eau de Colgonella eli kolinalla. Alko kun ei ollut auki. En ole mitenkään ylpeä tästä tämän päivän suorituksestani. Viinan himo on vaan niin voimakas ja krapula hankalaksi kokemani olotila.

Minulla on korona-aikana lukemisena Marty Mannin "Alkoholismi, mitä se on ja miten siitä voi toipua" sekä AA:n "Nimettömät Alkoholistit"-perusteos jonka sain ryhmästä aiemman raittiuteni aikani. Pelkään että olenkohan luisumassa Mannin luokittelussa myöhäisoreiseksi alkoholistiksi.

Olen työelämässä ja taloudellisesti pärjään. Ei ole velkoja ja terveys on vielä tallella. Olen nyt opintovapaalla päätyöstäni ja opiskelen toista ammattia itselleni. Viina vie minua vaan ihan 100-0. AA-ryhmiin olen yrittänyt hakeutua, mutta olen kai nyt siinä pirullisessa alkoholismin vaiheessa että jollakin tasolla haluan juoda. En ole löytänyt pohjaani. Kuten Martti Syrjä totesi Eppujen elokuvan haastattelussa (Minnesotahoidon yhteydessä), että jos alkoholisti haluaa vielä juoda niin sitten ei auta muu kuin juoda. Oma pohja tulee kyllä vastaan jos on tullakseen.

Tämä on vähän säälittävää tekstiä. Mutta päätin kirjoittaa. Jos joku vastaa niin nostan peukkaa ja vastaan takaisin myös. Yritän hankkiutua minnesotamalliseen kuntoutushoitoon kesällä. Kunnan maksusitoumus vielä puuttuu, mutta olen jo mieltänyt että voisin maksaa tämän vaikka omasta pussistani. En ole koskaan ollut kuntoutuksessa tai edes katkolla.

lhmissuhde minulla vielä on, mutta naisystäväni on jo vuoden ajan puhunut että suhde on katkolla jos en lopeta juomista. Sukulaiset ovat huolissaan myös ja suosittelevat 12-asteeseen mallista kuntoutushoittoa.

Tämänpäiväisestä korvikkeiden juomisesta en ole ylpeä. Se osoittaa pahaa rappiota. Ehkäpä tästä vielä selviän. Minulla on paljon menetettävää. Oma terveys ennenkaikkea. Mitään suurempaa en ole vielä menettänyt. Enkä halua menettää. Nyt minulla on alkoholiongelma ja kaikki syyt elää (läheisiä ja opiskelu ja työt). Jos jatkan tähän malliin niin menetän kaiken ja minulle jää vain tämä ongelmani.

Nimimerkki:

Alkoholistin alku

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/olenko-alkoholisti>